

Universitätsbibliothek Paderborn

Annales Ecclesiastici

Jncipiens ab Anno Redemptoris DCC.XIV. perducitur vsq[ue] ad Annum DCCC.XLII. quo & orta hoc sæculo in Oriente, debellata est penitus Iconoclastia; vt planè qui Tomum hunc Panopliam dixerit aduersus impios Iconoclastas, veritatis scopum attinget, Continet annos C.XXVIII.

Baronio, Cesare

Coloniæ Agrippinæ, 1624

Iesv Christi Annus 787. Hadriani Pap. Annus 16. Constant. Et Irenes Impp.
8.

urn:nbn:de:hbz:466:1-15233

Præfatus in his lacrymarum sudoribus annis,
Tamen in suis gaudia longa petis.
Hæc tibi, quorum si quis me rogaret auctorem, respon-
derem quod opinor ex multis contumiliis Albinū Flaccum,
dicitur aliter Alcuinū, sicut & sequentis quod scriptū cum
primogenita filia eiusdem, eodem ferme tempore obiit, sic
ut eius epitaphium ibidem inuentum habet veribus istis.
Hæc tumulata cæcis pupilla puellula busto,
Adelaid amne sacro que vocata fuit.
Hæc mater est Carolus, gemino diademate pollens,
Nebria ingenio fortis ad arma satū.
Suoq; ferat hæc ortum propè moenia celsa Papæ,
Cum caperet genitor Italiam egredietis,
Sed rhydronem propet an rapta de lumine vite,
Istæq; sunt matris corda de dolore proci.
Extorsit patris non consilium a triumpho;
Sunt Patris ceteri regna locata tenet.
Duxit autem post obitum Hildegardis Luitgardem &
alias, deinde eubus ipsius, idem Carolus Magnus, in hoc pla-
ne seipso minor inuentus, cum nec his cõtentus, introdu-
xerit concubinas.

IESU CHRISTI
Annus 787.

HADRIANI PAP. CONSTANT. IMPP. 8.
Annus 16. ET IRENÆ

I. SEPTINGENTESIMVS octogesimus septimus annus
Redemptoris Indictione decima consignatur, quo fa-
cro sanctum Concilium Oecumenicum in Nicæa lity-
nia celebratum est. Et cum inquit Theophanes mense Maio
suam decima Indictionis, mittens Irene Augustæ comouit om-
nes Episcopos, qui conuenissent in Nicæasum ciuitatem ad cele-
brandam illis Concilium, & per totum tempus assiduum congrega-
ti sunt omnes apud Nicæam, siquidem eos qui ex Romana, Sedis,
& Orientalium Patriarcharum persona venire omnino non di-
miserat, sed tertia secum habebat, & octiduo anno Imperij Ire-
næ & Constantini cuncti Tarasii Archiepiscopus Constantino-
polis in Nicæasum ciuitatem, hæc de loco & tempore magna
Synodi. Ignatius item in Tarasio de his agens tradidit,
nonnulli postquam se ceteri Episcopi in Nicæam contu-
lissent, Naracum cum Legatis Patriarcharum illuc esse
profectum. Sed quoniam illi fuerint, & alij quos secum du-
xit, sic narrat.

II. Cum sanctissima classis dilectio citridi in dicitur uenisset ciuita-
tem, Tarasius quoq; uenit ex uide regia, ex Apostolice sedibus se-
cum asportans eximios quoslibet & præstantissimos, nempe ab Ha-
driano quidem Papa Romano scilicet primum presbyterum, &
Petrum monachum & presulum; ab Apostolica autem doctore, à
Politano inquam sacratissimo Papa Alexandri no Thomam mo-
nachum & presbyterum, & a Theodorio Patriarcha Antioche-
no, & ab Elia principe passorum Aelia Ioannem monachum pres-
byterum & synellum, adducens etiam secum quosdam ex his qui
seruabant magistri aut pietate claros, & gratia doctrina & sacra-
lis, ut qui sunt etiam Niceborum, qui erat à seculis Impera-
torum, qui cum uixisset in sanctitate, & esset ornatu diuini uirtu-
tibus & doctrina ac dicendis scientia, Byzantijs sedis Patriarchali
suscepit honorem post Tarasii sanctam consummationem: & qui-
cumq; erant uenerandi & eximij monachi, qui uenerantur celo
discipline & regula Ecclesiasticæ, & contendeant semper sequi
Synodalem acurationem, profecti sunt Nicæam, hæc Ignatius
eandem rerum inspector.

III. Inter hos venerabiles monachos interfuisse sanctum
Platonem, de quo plura superius, auctor est Theodorus
Studita in Actis uite ipsius, similiter magnus quoque ille
Theophanes Confessor, qui ex Patricio genere amplexus
erat (ut diximus) monasticam uitam, eidem pariter inter-
fuisse conuentui uocatus traditur, de eo enim hæc in uita
ipsius auctor eiusdem temporis scriptor: Pulcherrimum il-
lum, inquit saluum me peni præterit: Cum enim Nicæa Synodus
seu uel aucta esset, ad eam ipse quoq; cum alijs Patribus uocatus

est. Camq; omnes equi præstantibus & splendidi vestimentis or-
nati uenerunt, ipse uelut salu indutus laeta, & sine uidebat lato
animato ier suscipi. Sed cum omnes uiderent eum, qui prius om-
nium denitiam copis abundauerat, sic indutum, uidebat ex illo
quam ex religio uilitatem accepertunt, & uidebat an pulchritate
animi epleti sunt: ipse uero ueritatem amplexus & errorem asper-
natus, maximâ uirtutum opinione insignis rediit. hæc de Theo-
phane Confessore, de quo rursum dicendum erit inferius.
Interfuit eidem Concilio S. Euthymius Sardicenfis Epi-
scopus Confessor illustis, cuius dies natalis tam Græcis
quam Latinis tabulis consignatus habetur vnde decima men-
sis Martij. Interfuerunt pariter & alij præclarissimi Con-
fessores, qui tempore Constantinij Copronymi uincula &
exilia, sedumq; priuationem passifuerat: qui omnes Basili-
minio relictis ardentibus animis ad sanctum Cõcilium
tanquam apes ad aluearium conuolarunt. Porro numerū
omnium qui Synodo interfuerunt, fuisse trecentorum &
quinquaginta Episcoporum esse communis assertio; nam
& Pfellus de singulis agens Synodus, ubi de hac meminit,
alios habet iambicos uersus:

Postrema septimatus sum facta est in Nicæa
Quinquaginta conueniant supra trecentos.
Photius autem trecentos septuaginta septem numerat. In
Menologio autem Basilij Imp. numerantur Episcopi tre-
centi sexaginta septem.

Antequam autem ipsi ingrediamur Acta Concilij, hic
prætermittenda sunt, quæ Anastasius Bibliothecarius in
nuncupatoria epistola ad Ioannem Papam octauum de
translatione à se facta eiusdem septimæ Synodi Oecume-
nicæ, prædeter admonuit, ne cui pateat occasio uilius scan-
dali. Ait enim: Sane notandum est, qualem in hac Synodo ex
Apostolorum & sextæ uinerisali Synodi canonibus & sententijs
inueniri, quæ penes nos interpretat a nec habentur, nec admittuntur.
Et certe de Apostolorum canonibus legitur nouissimum, quomodo
quidam facile non præbuerunt consensum. Sed & prædicti
uester beatissimus Papa Stephanus non ex his plus quam quinquaginta
recipiendos, synodice promulgauit, cum quedam consensu
uenerisali ex ipsi canonibus assumpta esse uideantur: Unde Apo-
stolatus uestro decretis, non solum illi solum quinquaginta cano-
nes Ecclesiæ recipit sed omnes eorum, uipote spiritus sancti uita-
rum; quoniam & omnium omnino prædicitur Patrum & san-
ctorum Conciliorum regulas & institutiones admittit illa illis
taxat, quæ nec uelut fidei nec quod moribus obstant, sed nec Sæcū
Romana decretis; admodum quid uelut aut, quin potius aduersa-
rias, id est hereticos potenter impugnent. sic igitur hi qui ueteri-
bus Romana Ecclesiæ institutis & regulis contradicere
reperiuntur, id est canones explodantur, ut potè non Apo-
stolorum, sed ut adulterini partus ipsorum nomine suppo-
siti, pergit uero dicere de canonibus sextæ Synodi, quorum
mentio in huius Actis septimæ si eueniens reperitur.

Ergo & regulas quas Græci à sexta Synodo perhibent additas,
ita in hac Synodo præcipualiter sedes admittit, ut nullatenus ex his il-
le recipiantur, quæ prioribus canonibus uel decretis sanctorum Se-
dulo huius Pontificum, aut certe bonis moribus inueniantur aduersæ.
Quoniam omnes hactenus ex toto manent apud Latinos in cogita-
tione, quæ nec interpretata, sed nec in ceteris uel Patriarchalium se-
dulo huius Græci uenerunt linguæ reperiantur. Actibus, numerum
quis nulla eorum, cum edentur, aut promulgantur, aut cõferantur,
aut salte præsentis inuenta est, quoniam in eorum Patres illi Græci
promulgasse perhibent, qui in sexta Synodo sunt inuenti: sed hoc
nulli probare certis possunt indurij, hactenus de sexta Synodi
canonibus Anastasius occasione eorundem canonum, qui
in hac eadem Synodo citati reperiuntur.

Monet & illud quod habet minoris momenti esse uide-
detur, sic dicens: In eo sane quod frequenter uinerisalem in hac
Synodo Græci Patriarchatū suum inconuenienter appellant: Apo-
stolatus uester Græcorum adulationi ueniens det, prælati sui non
sine reprehensione placere studiantium Verum cum apud Constantino-
polim postquam sequenter Græci super hoc uocabulo reprobren-
derent, & factum uel, ut rogantiam redarguerent: asserbant, quod
non idem Oecumenicum, quem uoluit uinerisalem interpretati
sunt, dicerent Patriarchon, quod uineris orbis uenerat. Præfala-
tionem, sed quod cuiusdam partem est orbis qui à Christianis inhabitat-
tur: nam quod Græci uocabunt uocant à Latino non solum orbis,

Patrum & studio summo viderunt quomodo medium & sanctum Ba-
silium ait. Na & opera magna bellorum scriptores & pillores desig-
nauit; illi quidem sermones ornantes, isti vero tabulis exarantes;
& multos ad fortitudinem exercebant viris, Et rursus idem ipse
Quantum labor estis viris, homo, ut inueniret vnum ex Saulis ob-
secrantes Dominum, qui pro te recideret apud ipsum intercederet.
Et Chrysostronus dicit: S anctorum enim gratia non recidit mor-
te, nec habetis sit obita, sed postquam defuncti fuerint, vniis potentio
res existunt. & alia multa iumentia.

XVII.
* prodigi

Et uideo vos, sancti. & clamo: peccati in coram & coram
vobis: suscipite me, sicut suscepit Deus * luxuriosum, & meretri-
cem, & latronem. Querite me, sicut Christus quaesuit eum qui
perierat, quamvis super humeros suos sustulit, & sicut gaudium coram
Deo & angelis enim pro salute & patientia mea per intercessionem
vestram & sanctissimi domini.

His qui non adorant venerabiles iconas, Anathema.
His qui adent detrahere ad blasphemias venerabiles iconas,
vel vocare illas idola, Anathema.

Ne quoniam docent diligenter cultum Christi amorem popu-
lum adorare venerabiles iconas factas & adorandas omnium
sanctorum, qui a saculo Deo placuerunt, Anathema.

Christianorum calumniantibus, id est, imaginem confingentibus,
Anathema. haec tenens confessio Theodosij ab ipso in
Synodo lecta.

XVIII.
EPISCOPI
VERE PLE-
NITEN
TRESRETI
TYVI IN
SWASSE-
DES.

His peractis, consensu totius Synodi iussi sunt tres pre-
nitentes Episcopi in suis locis inter alios residere, produ-
ctique sunt alij Episcopi pariter lapsi, quorum quod fides
haud adeo explorata esset, prolixior de eis cognitio adhi-
bita est. Erant hi Hypatius Episcopus Nicenus, Leo Rho-
diensis, Gregorius Pliidias, alter Gregorius Pesis nuntius,
Leo alter Iconij, Nicolaus Hierapolis, alter item Leo Epi-
scopus Carpathi. Cum vero Tarasius Patriarcha Constan-
tinopolitanus Leonis Rhodiensis fidem exploraret, au-
didisset; multo ipsium tempore in eadem haerere perma-
nisse: illam auream memoratu dignam sententiam dixit:
Disturbiore passione difficiliore sunt ad curandum: sic & ani-
ma qua in obscuro est haereticus, lumē Orthodoxia diffusi recogno-
sit. Quomodo autē hi recipiendi sunt in Ecclesiam, & qui
ab eis ordinati fuissent: ex sacris antiquis canonibus, san-
ctorumque Patrum assertionibus ex codicibus & Patriar-
chio in Synodum allatis, facta est prolixior disquisitio. &
cetera differendum idem Tarasius interlocutus ostendit,
cuiusmodi haeresim iam ante a improbis haereticis esse pla-
taram, à Marcionistis videlicet, Manichaeis, à Petro Ful-
bone, Xenia Constantinopolitano, atque Seucro nefandissimis he-
reticis. sicque renouatam hanc haeresim magis dici pos-
se, quam adiuuentam.

XIX.
EPISCOPI
ORTHODOXI
DI
GNVM
COMMISS-
RATIO
NIS EXEM-
PLVM.

Cum autem quidam difficiliore se exhiberent ex nu-
mero Orthodoxorum Episcoporum, qui Synodo presen-
tes erant, ad eosdem lapsos recipiendos Episcopos, com-
miseratione motus Iuuenalis quidam Episcopus (cuius au-
tem fuerit ciuitatis non dicitur) ex sua sede surgens, se cum
lapsis immituit, acque eandem cum illis excepturus esse
sententiam. Sed & Illyrici Episcopi se quoque peccatores esse
publice clamantes, veniam lapsi deprecari sunt. Cognitis
igitur ijs, quae de restitutione lapsorum, & de receptione
ordinatorum ab ipsis, vetera monumenta Ecclesiastica pro-
derent, eorum receptionem in sequentem Actionem placuit
differri debere.

ACTIO SE-
CVNDA.

Conuenerunt rursus Patres ibidem loci, hoc eodem
anno post biduum, nempe sexto Kalendas Octobris, ubi
à Tarasio habita est diligens de Gregorio Neocesarienti
lapso Episcopo penitente examinatio: num verè, vel fi-
cè cuperet Catholicae Ecclesiae iungi, cum ille ex intimis
praecordij signa edens verè penitens, libellum supplicem,
quo se verè Catholicum esse velle profiteretur, iussus
est scribere, & sequenti Actione Synodo offerre. Post hæc
autem lecta sunt litterae Hadriani Papae ad Imperatores
cōscriptae, quas nos superius eo quo scriptae sunt anno, sic
loco osimus integras. Post hæc Patres voluerunt legi
pariter eiusdem Romani Pontificis litteras ad Tarasium
Constantinopolitanum Episcopum scriptas, quibus lectis
interpellauerunt Apostolicae Sedis Legati ad Tarasium i-
psum, dicentes: Dicat nunc sanctissimus Patriarcha Tarasius re-

que ciuitas, si consentiat litteris sanctissimi Papae iuramentum
an non. Tarasius sanctissimum Patriarcha dixit:

Sacratissimus Paulus Apostolus qui illustratus est lumine Chris-
tiano, habebat sanctos, non Romano, sed etiam
habebat, sic ait: Eides vestrae amicitiae interuenit membra.
Hoc testimonium sequi necessarium est, & in conspectu
conatur resistere. Unde Hadrianum Praefectum in Roma
particeps eorum qui per alio testimonio manere meruerunt, scri-
psit ex parte ac veraciter per litteras ad nos, ut ad hanc
litteram nostram, affirmans bene ac optime se habere, ad hanc
dilectionem Ecclesiae Catholicae. Nam & scriptis, iuramentum
& scriptis approbando rursus iuramentum, rursus resistere
sistetur, & consuetudine, consuetudinem. & consuetudinem, ut
manebimus in signis, atque litterarum quae lecta sunt, quae
descriptio: quae scilicet ad sacras imaginis pertinet, sus-
cipientes, secundum antiquam Patrum usum in eadem
& has effectuosas amores, &c.

Interpellauerunt rursus Apostolicae Sedis Legati viderunt
siam ipsam sanctam Synodum, dicentes: Dicat, ubi lecta
Synodus si admittit litteras sanctissimi Papae iuramentum
Synodus dixit: sequitur & scriptis & ad hanc usque
sequuta sunt haec. In primis Legatorum trium Patriar-
chum praeconia de litteris Hadriani, & inde recepta à Tarasio
Patriarcha: deinde aliorum Episcoporum in longioribus
eas laudantium, & subscriptionem praestantium. Post
terunt id ipsum venerabiles Archiepiscopi, litterae
subscriptus habetur sanctus Pisto, de quo plura supra
dicta sunt, & erunt dicenda, sicque finem accepit secunda
Synodi Actio.

Tertia autem actio celebrata habetur tertio Kalendas
Octobris, vel verò Anasilij, qui vltimus dicitur, etiam
corrigenda vulgata est editio, in qua legitur haberi
Kalend. eiusdem: secunda enim Actio, vel vltima, dicta
est habita die sexto Kal. in hac causa primus Gregorius
Episcopi Neocesarie cognoscenda proposita est. In
anteliquidantur Ierebatur Iconoclastarum restrictionem
perfectionis tempore grauitate uelae Orthodoxorum
ceretur, quorum quae etiam penitens ad hanc usque
Ecclesiam, non tamen editi resiliendos in Episcopatum
Verum quia perfectio probata non est, dicitur Legati
Legatorum Apostolicae Sedis iussu illi cum collegi
in sedem suam.

Post hæc autem legi sancta Synodus praecona litterarum
Tarasij Patriarchae Constantinopolitani ad Orientales
idem Patriarchas Orientales, & eis quas resiliendos in
ad Tarasium monachi Palaestinae, nomine eorumdem
Patriarcharum Orientalium, quae superius, eo quo
fuerunt anno, sunt collocata. Quibus probato de alio
aduersus aliter sentientes anathema illam est ad
Apostolicae Sedis Legati nomine recentiorum decem
quo Patrum, qui ante in eadem ciuitate Nicenae
mum Concilium collegere, quibus sancta Synodus
nibus animis. Sequiturque est subscriptio recentiorum
Episcoporum. Quibus rebas ita gestis, impoſita est
diei Actioni, additis sanctis sacramentibus quoniam
peratoribus, illo nouo Constantiniano, illa noua
cupatis.

Ipsis verò Kalendis Octobris, et transfario habet
stas) litteram conuenere Patres, atque omnium
iussa sunt afferri sacra volumina, ex quibus de cultu
rum imaginum testimonia recitarentur, prima quoque
diuina scriptura tam veteris quam noui Testamenti,
ex sanctorum Patrum sacris voluminibus deceptis
tentiae. Sed ex versione Anasilij hæc corrigenda
mae Saluatoris laeas imaginibus Ioanne uultum
ris loco enim Ioannis, Constantinum habet Imperatorem
Anasilij uerbo his uerbis: Petrus & Petrus
prebyteri, & vicarij Hadriani Papae iuramentum
le quid & dua memoria Constantiae Nigrae
fuit. Adhuc ito enim templo, aliatu uultu, in
templi historico uetero & nouo Testamento
Adam de paradiso exentem, & uide latronem in
paradiso

expressit. Ita ipsi quidem, cum tamen veritatem corpori & sanguini Christi conferrent. At quantum exhorterunt Patres vocem illam imaginis in sacrosancto sacramento Eucharistiae, reponit omnium declaratum est, ex qua magis magisque redarguit nostrum temporis Novatores, Iconoclastas istos deteriores. Ut igitur tam ab his quam ab illis, haereticis scilicet & Catholicis Novatores praedamnatos esse intelligas, hic caput ipsum reddendum putamus, quod sic habet ex haereticorum fonte deprimum, ex septima ipsorum pseudo synodo, in illa legitima & Occidentica recitatum & confirmatum.

Gregorius Episcopus legit. Latere & exaltent & siluoliter agant hi qui verum Christum imaginem sine sua anima faciunt & desiderant & colunt. Et in solent annis & corpora offerant, quam ipsi facti ad hunc immolator & Deum nosse ex nobis ex toto nostrum massam assunt. secundum tempus proprie passionis, raptum & transmutantur eundem non trahunt in se, sed magis, veluti ante redarguitur memorabili & videlicet in hunc facti acceptum panem benedixit, & gratias agens fregit, & dicit dicit. Accipite & comedite in remissionem peccatorum. Hoc est corpus meum. Similiter & calicem tradens dicit. Hic est sanguis meus, haec facite in meam commemorationem. Veluti nulla alia dicitur ab eo electi facti carni vel formae imaginarietate in anathemam valent. Vide ergo quid imago visibilis corpori pretio & honorabiliter facta sit.

Quid enim arguuntur in hoc subterfugium Deum? Nomen ut ostendit & exprimeret oculis nobis omnibus mysterium quod operatur est per dispositionem suam. Quia id quod ex nobis suscipit, materia sola est humana substantia per omnia perfecta, non figuram proprie subsistentem personam, ut non additamentum personae dominanti incedat. Ita & imaginem & materiam praeparatam, id est, panem substantiam praeparatam, non figuram autem hominis formam, ne idolatris saluere datur. Sicut ergo corpus Christi quod secundum naturam sanctum est, vitae & divinitatis sancti sacramenta manifestum est, quod ad adoptionem, id est, ipsa imago eius facta est, vitae per quamdam * substantiam, ut alia facti sit. Haec enim & proprii secundum naturam sancti sacramenta, ex ipsa virtute de sanctis, simuliter & Eucharistia panem, & non saltem in eorum naturam carnis per sancti Spiritus adiutorem facti, secundum naturam corporis huius, ne dicitur faceret. quoniam oblationem de communis separare, ad sanctificationem pertinet facti. Haec enim Christi caro secundum naturam animata & intellectiva videtur esse. Spiritus sanctus in divinis actibus simuliter dominus tradit a imago carnis eius, divinus videlicet panis est spiritus sanctus cum calice vitae ferentis sanguinis lateris eius. Haec ergo demonstrata est vera imago & essentia, quae in carne est, id est, filius Dei nostri (quem admodum supra didimus esse ipsum ipsum in oblatione naturae & saluare voce propria tradita, haec enim Iconoclastae in pseudo synodo scriptum ab eisdem nuncupata. Quae ipsa (ut magis mirentur) contra nos obijciunt Novatores, calumniantes à nobis haec esse dicta, quae ab Iconoclastis sunt asserta, sed à nobis ab Orthodoxis scilicet, confirmata: nam ad illa responderunt Patres, verbum imaginis in sacratissima Eucharistia penitus detestantes.

Epiphanius diaconus legit. Pater qualiter omni sermo propositus, quando semel à veritate aversus est, multas & periculosas praesentat & consequentia seduliora praesertat. Quippe & isti praesertim non alia haec post se habent, nisi in veritate opter imaginem huiusmodi, etiam in altera extremum apoplexiam in seculo delapsi sunt. Et enim quibus Delphicis Tribus factis haec & perniciosa dogmata deperit. Sed audiant à Praesertim, verbo: Loquens sermo vero labra sua, & caput proprii verbi eius: Iona enim & Iovanni & si quidem appropinquat, quoniam suum in omni huiusmodi.

Nihil enim aliquando tubarum Spiritus sanctorum videlicet. Annotatum, aut illustratum Patrum nostrorum in inventam facti sunt nostrum, quod in cognominem naturam Christi Dei nostri & in eius dispositionem eius efficitur, dicit imaginem corporis eius: neque enim accipitur à Domino sic dicitur vel cassetur, sed audiant Evangelicis dicitur eob: Nisi manducaveris carnem Filii hominis, & biberis eum sanguinem, non intrabis in Regnum caelorum. Et qui manducant meam carnem, & bibunt meum sanguinem,

in me manet & ego in eo. & accepto pane gratias agens fregit, dedit, discipulis suis, & ait: Accipite & comedite: Hoc est corpus meum. Et accipiens calicem gratias egit, & dedit illis, dicens: Bibite ex hoc omnes: Hoc est enim sanguis meus novi Testamenti, qui pro multis effundetur in remissionem peccatorum. Et non dicit, accipite & comedite imaginem corporis mei.

Sed & Paulus divinus Apostolus, & ex divinis Domini vocibus haerens, ait: Ego accipi à Domino, quod & tradidi vobis: quoniam in qua velle tradatur, accipit panem & gratias agens fregit, & dicit: Accipite & comedite: Hoc est corpus meum, quod pro vobis tradatur: hoc facite in meam commemorationem. Similiter & calicem postquam conavit, dicens: Hoc calix novum Testamentum est in meo sanguine. Hoc facite quotiescumque biberitis in meam commemorationem. Quotiescumque enim manducabit panem hunc, & calicem hunc biberit, mortem Domini annuntiabit donec veniat. Ergo liquet demonstratum est, quod nec Dominus, nec Apostolus, nec Patres imaginem dixerunt facti hunc sine sanguine, quod per sacerdotem offertur, sed ipsum corpus, & ipsam sanguinem.

Et ante sanctificationis quidem celebrationem, typus fuit antitypa quibusdam sanctorum Patrum haec pie visum est nominare, quorum est Eucharistia propagator Orthodoxa Fides, & Ariana destructio resana, & Basilium eiusdem infelicis superbiae deceptor, qui ante quod sub sole est, planam veritatem dogmatum huiusmodi eduxit. Ex vno enim eorum, Spiritus sanctus, vni quidem eorum interpretati Salomonium dicitur, quod in Proverbijs legitur: Comedite panem meum & bibite vinum quod misui vobis, haec dicit: per panem & vinum, typus corporalem Christi praedicit membrorum. Alter vero ex eodem fonte haereticus (ut noster omnes facti detur mystici cultores) in oratione Domini oblationis ita dicit: Confidentes appropriationem sancto Altari, & proponentes typus sancti corporis & sanguinis Christi tui, se deprecant, & te rogamus. Et quod deinceps inferitur, lectorem in Patria huius praesentis sententiam, qualiter antequam sanctificata esset, vocata fuit typi, imaginem scilicet post sanctificationem autem corpus proprie & sanguinis Christi dicitur, & sunt, & et eductur, tunc vero virtutes volentes venerabilium imaginem demulcerent, aliam imaginem intraducunt, quae non est imago, sed corpus & sanguis. Porro improbate & contra reserit, suspicant & prae se ferunt decipientes, adoptionem nominaverunt fieri hanc divinum oblationem. Et quemadmodum hoc dicitur, aperte est dementia, ita & imaginem dicitur, amplius in insubstantia huiusmodi habet imperatorem.

Deinde dimisso mendacior, tangat auxilium quid veritatem, divinum corpus dicitur fieri. At si imago est, non potest esse hoc divinum corpus. Ergo hinc inde circum ducti, invalida omnino dementia, quae ab illis suscipiata sunt, sicut enim oculis turbatis, non recte vident, ita & ipsorum consensione cogitationum sensum suum turbantes, ac turbolentum reddentes, id ipsum patitur quod insipientes, alia scilicet pro alij phantasiae possi, aliquando qualem imaginem dicitur sancti corporis Christi inelligibile facti hunc nostrum, aliquando vero possessione corpus. Porro haec possi sunt, quemadmodum diximus, imaginum formationum cultum ab illis volentes exterminare, gaudentes super ejectionem Ecclesiae suam traditionem: haerentis de his Patres. Sunt post haec alia recitata ex pseudo synodo Monothelitarum, atque pariter ab Orthodoxis Patribus confirmata: si que clausa est praesens sexta Actio.

Conveniunt autem rursus Patres ibidem loci, eodem anno atque mense, nempe tertio Idus Octobris, in qua (quod reliquum videbatur à damnata perfidia Iconoclastarum) sancta est Catholicae Fidei definitio, in qua primum mentio facta est reliquarum sex Synodorum vniuersalium, & confirmatio eorumdem est sequuta. Catholicum pariter est Symbolum recitatum, ubi cum ad Spiritus sancti consecutionem ventum est, his illi ipsa verbis expressa: Et in Spiritum sanctum Dominum & vivificantem, QUI EX PATRE FILIOQUE PROCEdit, qui cum Patre, & haec id vulgata verba eius Concilii, item & vetus translatio Anostati Bibliothecarum ad Ioannem octavum Papam conscriptam ipsum continet & Graecus textus, ne quis imposturam elargueri possit.

Cum enim eiusdem Fidei definitio recitata esset in Concilio Florentino Sessione quinta Ferrariae habita, haec de

XXXV. II. c. 1. Cor. 11

Pro. 9.

XXXV. III.

SEPTIMA ACTIO ET VLTIMA.

germa

germana textus lectione Acta habent: Lecta septima genera-
la Concilij, & notione, Latini quemdam vetustissimum librum in
medium attulerunt, in quo quidem eadem ipsa definitio, sanctissimi
spiritus ex Patre Filioque procedere, scriptum erat. Quod re-
mediis contentio in illa seculi fuit exorta. Grecis videli-
cet relictantibus; cum & Iulianus Cardinalis sancte Ro-
mana Ecclesie tituli S. Sabinae haec ad Imperatorem qui
praesens erat.

XXXIX

Septimum Concilij Symbolum, serenissime Imperator, quod mo-
do seculum recitari, in vetustissimo volumine scriptum est, ita ut
nemo poterit falsificari corruptum fuisse, cum presertim quidam
histericus noster antiqui quidem ac litterati inter alia id quod
scilicet hoc ipsum Symbolum in septimo Concilio recitatum fuisse
Talia praeter ea Symbola cum has additione vel declaratione, EX
FILIOQUE non mediocrem tribuimus auctoritatem.

Ceterum liber ille dictus, Capitulare aduersus Nicen-
nam Synodum, missus à Carolo Magno per Engelbertum
Abbatem & Capellanum suum ad Hadrianum Roma-
num Pontificem, quamquam germana fuerit lectio eius tex-
tus, edocet, utpote quia ab aduersario reprehendatur,
quod Tarasius in Actione tertia non dixerit A PATRE
FILIOQUE. Fuit enim ista prima reprehensio aduersarij his
verbis concepta: Quod Tarasius non recte sentiat, qui Spiritum
sanctum non ex Patre & Filio, secundum Niceni Symboli fidem,
sed ex Patre per Filium procedentem in sua credenda lectione
presertim. Si ergo hoc ipsum scriptum fuisset in totius Sy-
nodi fidei professione, quae in hac septima habetur Actio-
ne, Spiritum sanctum scilicet à Patre per Filium proceden-
tem: & non potius (ut habet) à Patre Filioque procedentem;
certe quidem ab aduersario non vnus Tarasius in crimen
vocatus esset, sed ipsa Synodus vniuersa, quam acriter im-
pugnabat. Sed quod (ut superius dictum est) Iconoclasmum
primum fuit illa reprehensio & prohibitio, ne diceretur
Spiritus sanctus à Patre Filioque procedere: Patres ipsi
ne vel in hoc communicarent cum illis, contra ipsorum sen-
tentiam dixerunt: A PATRE FILIOQUE PROCEdit. Cuius
igitur aduersarius non vnuerfam Synodum, sed Tarasium
tantum errasse in tertia Actione dicit, euident testimonium
est, in Synodi professione fidei Actione septima aliter
scriptum esse, hoc germanam eam fuisse lectionem, quae
veris Latinis codicibus dicitur habuisse.

XL

Quod etiam ex responsione Hadriani Pape colligitur,
dum Tarasius defenditur & asseritur ab Ecclesia Romana
vtrumque receptum fuisse, ut posset dici Spiritum sanctum
à Patre Filioque procedere, & à Patre per Filium. Et Gennadius
dicit: Diuinus (inquit) Tarasius Constantiopolitani Patriarcha
in epistola ad Orientis Pontifices, quae incipit: Multis & ingentibus
providentis, sic ait: Et in Spiritum sanctum, qui ex Patre per Fi-
lium procedit, & enim esse Deum cognoscimus. Audis, ex Patre in-
finit per Filium procedere? Quod verò dicitur, per causam signi fiet,
ante a dicitur est, &c. Hac Gennadius, contendens quod
idem sit dicere per Filium, quod ex Filio. At de his satis
ad institutum.

Quem verò cultum à Fidelibus impertiri voluerint
sancti Patres sacris imaginibus hisce verbis significarunt:
Hic ita se habentibus regis quasi euntes semita, sequuntur diuini-
tatis inspiratum sanctorum Patrum nostrorum magisterium, & Ca-
tholica traditionem Ecclesiae, nam Spiritus sancti hanc esse nosimus,
qui nimirum in ipsa habetur definitio in omni certitudine & di-
ligentia, sicut figuram pretiosa & vniuersa Crucis, ita venerabilis
at sanctas imagines proponendas, tam de coloribus & taxillis, quae
ex alia materia congruenter in sancti Dei Ecclesiae & sacris vesti-
ac vestibus & in parietibus ac in tabulis, domibus ac vrbis, tam ve-
delicet imaginem Domini Dei & Salvatoris nostri Iesu Christi,
quid intemerata Dominae nostrae sanctae Dei Genitricis eius, deo-
rabilissimae, Angelorum, & omnium Sanctorum simul & aliorum
vitorum. Quod etiam frequenter per imaginalem formationem
videtur, tam quod has contemplantur, alacritate exquantur ad pri-
mitiuorum eorum memoriam, & desiderium, & ad osculum, &
ad honorariam huius adorationem tribuendam: non tamen ad ve-
ram latram, quae secundum fidem est, quae, solum diuinam na-
turam decet, impertendam: Ita & ista, sicut signa vniuersae
Crucis, & sancti in Euangelij, & reliqua sacra monumenta
incentorum & luminum oblatio ad hanc huiusmodi esse scriptam

Gennad. pro Concil. florent. c. 1. sed. c. 1. prope fin.

exhibetur, quae in modum & antiqua quae consuetudine
erat. Imagines enim huius ad venerationem esse, & quae ad
delicet.

Sic enim robur obtinet sanctorum Patrum nostrorum ad-
na, ad est, et ad ista sancta Catholica Ecclesia, quae a finibus usque ad
fines terrae suscipit Evangelium. Sic Paulus qui Christus in
est, & omnem dominum apostolum in eadem, & presertim
rationem sequimur, tenent et ad rationem quae accipimus. Item
omphali Ecclesiae prophetiae canonum huiusmodi: Quod Iesu Chri-
stus prae dicitur Hierusalem: Incandescere & latere ex tota
ruo. Absque Domini inuisione aduersum hunc mundum
nam inuicorum tuorum Domini Rex in nobis inuicem in
mala vltima, & pax in te in tempus aeternum. Et ipse qui ad
aliter sapere & docere, secundum quod habet ex parte
caus traditiones seruire, & unitate quibus habet
dicere aliquid ex his quae sunt Ecclesiae scripturae, sicut
suis figuram Crucis sine & imaginalem dicitur, sed
hinc hinc Martyrum, aut veneratione patris & filij
quancumque, ex legitime ad rationem, sicut Ecclesiae
etiam quasi omnibus ut sacri vasi, aut tenet dicitur in
regi: quidem Episcopi vel clericis sacris, de quibus
nabos autem & Latinos & communione prae dicitur
natio Fidei ex versione, quae vltima, Antiqua.

Eadem quoque suis scriptis professione illi S. Iohannes Ba-
maicensis, qui libro primo & tertio Apologetici
pibus repetit, imagines nullo modo coli debere
tria: numeratque, inter hereticos illos, qui unquam
dixerint tribuendum esse latrae cultum, hoc
Christiano catagoras, nempe cultus Idae Christianorum
eod quod Christiana religio in magnis inuicem
quod ipsorum causa dicerentur ad adorationem
idolorum cultores, qui vt deos imagines colunt.

Ceterum nequaquam in horum cultum conuersionem
Scholasticos illos, qui Christi Redemptorem in
sanctissima Crucis latrae cultum tribuendum esse dicitur.
Nam cum ipsi idem senserint reuera cum Orthodoxis
diuersitatem tantum vocem adhiberi alij dicitur
seu declaratione, haud ab ipis vno modo fuit
quidem constantissima est etiam ipsorum aduersum
reaturae diuinum cultum, qui soli Deo conuenit
peritendum. Cum vero existim sacris Christi imaginibus
latrae adorationem esse impendendam idem aduersum
vtique dicens, intellexisse improprie & non proprie
aut ex sua natura, sed per accidens, & rebus
tunc non imago colatur vt Deus proprie, sed
sine per imaginem: Sic etiam curuocutione
patres Deum (quem nemo dicitur esse) vultus
testes diuersis formis seu imaginibus apparentem
tibus constat representatum fuisse Deum, non tamen
ipsi fuisse Deum esse non peccate, sed in errore
dum illas ipsas imagines vt Deum colere cultu
quas se ferent representasse Deum. Quod igitur
forum dixerit adorandas imagines cultu latrae
(id enim esset reuera idololatria) sed proprie
non proprium per se existentem latrae cultum
ille noscentur, ob quod dicitur manifeste, sed cultu
latrae illum tantum qui fit ob aliud, & per accidens, vel
ad primum exemplar.

Verum cum re ipsa sit vna eademque sit
omnium Orthodoxorum sententia de huiusmodi
num cultu; quod autem diuersis eadem verbis
penè contrariis reperitur non aliunde accidit
quod eiusmodi tam firma, constans, & certa, tam
pertractata ac definita, atque in canonem redacta
Niceni posterioris Concilij minime fuisse
diuinitatis innotuit. Nam etiam quid de eodem
leuen aliquam historiarum lectionem perperam
itidem illud improbatum esse in Synodo
si intellexerunt, nullam de eo rationem esse
ex illarum. Vel si idem (quod patet veritas) quod
cumenicum esse sciuerunt, approbatumque à Romano
Pontifice, damnatum verò ab aduersarij, tamen quod
in eo mentiretur aduersarij, definitum esse cultum

CHRISTI HADRIA. P. 16. ...

Ceterum etiam ignorat reprehensibilis, totum excusabilis, sicut ...

Sed quod non minus ex parte est Occumenicum ...

Haec igitur in Synodo ...

Christi imaginibus tribuendum: verum id esse putantes, in contrarium nisi, calumniam non intelligentes (de qua solus suo loco dicendum erit inferius, cum erit sermo de Francofordiensi Concilio) pro ipso Concilio causam agere se putarunt, si quomodo iungique, improprietate verborum licet, latræ cultum in sacris Christi imaginibus tuerentur: Sicque ex ignorantia rerum gelarum diuerstit illa loquendi accidisse cognoscitur.

Ceterum etli ignorantia illa Nicæni definitionis videatur reprehensibilis, tolerabilis est tamen & iudicatis virtutem excusabilis, sicut in S. Augustino (quam falsus esse publicè ignorantia Nicæni prioris magni Concilij canonis toto orbe vulgati & vñ recepti, ne in vna Ecclesia duo ordinarentur Episcopi. Non enim omnia possumus omnes simul scire, & multa præterunt multos etiam multa scientes. Quomobrem, si (vt diximus) ea quæ fuerunt in Nicæno Concilio statuta, & Apostolice Sedis auctoritate firmata, iste de quibus est sermo, nouissent, atque certius intellexissent, non ex veritate, sed per calumniam proclamatum ab aduersarijs, definitum esse cultum latræ sacris imaginibus in Nicæno Concilio, atque scilicet ab ipso reuera penitus fuisse contrarium decium atque firmatum, nimirum nullam imaginem colendam esse cultu latræ: sane quidem (vt fuit ipsius semper Orthodoxis in more) nullam penitus contrarietate siue diuersitate verborum quous præterit veritatem Orthodoxæ Fidei circumdixissent: sed eadem ipsissima verba atque sententiam sacri Oecumenicæ Concilij defendissent, totidemque verbis reddita & asserita firmarent.

Sed & quod non minoris auctoritatis & roboris vlla ex parte est Oecumenicum Concilium Nicænum postulare a priori Nicæno: sicut antiqui Patres illi millies mortem patri parati erant quam vocem illam, Consubstantialem, ab illo Concilio in Symbolo positam & definitam deferere, licet per acquiescentiam verba eadem dici posse ab aduersarijs proponerentur: ita & isti huius posterioris Concilij Nicæni non solum sententiam, sed ipsa quoque verba mordicis tenuissent, constantius defendissent, atque firmius aduersum, probe scientes, non esse mortis in Ecclesia aduersus Oecumenicæ Concilij decreta Romanorum Pontificum auctoritate firmata quantumvis doctos, quantumvis sanctos insurgere, & vel latum vnguem ab eorum sententia, verbisque recedere, sed quam constantissime ad apicem vsque quæcumque in eis reperiantur scripta defendere, tantum abesse, vt alijs ab illis contrarijs vel diuersis verbis veritate Catholicam fidelibus seruandis proponerent, quod si fecerit fecissent, magnam profecto suorum ipsorum exultationem infamiam Notam inuissent, & hac ex parte an Catholici essent, qui Oecumenicæ Synodo aduersarij tam libere viderentur, suspensionem in nonnullorum animos induxissent, vel saltem temeritatis nomine rodarguendi fuissent. Sed ab his omnibus hos excusat ignorantia historice veritatis. At de his factis iam que sunt reliqua Nicæni Concilij videamus.

His igitur in Synodo definitis accessit omnium Episcoporum subscriptio, quam subsecuta sunt publice eiusdem sanctæ Synodi acclamationes, quæ sic se habuerunt additis anathematistis.

Sanda Synodus ita exclamauit: Omnes ita credimus: Omnes id ipsum sequimur: Omnes consentientes subscripsimus.

Hæc est fides Apostolorum: Hæc est fides Patrum: Hæc est fides Orthodoxorum: Hæc est fides orbem terrarum stabiluit: et edocuit in vnam Deum in Trinitate laudandum, honorabilem imagines uoluntatis. Qui sic non habent, Anathematizant. Qui sic non sentiant, precati ab Ecclesia pellantur.

Nos antiquam legitationem Ecclesie Catholice sequimur. Nos leges Patrum in vobis.

Nos eos qui addunt vel adiuuant de Ecclesia, anathematizamus. Nos subdolum inuentionem Christianos accusantium anathematizamus.

Nos veteres etiam imagines respicimus: Nos eos qui se habent, anathematizamus submatim.

Nos qui aduersus d. B. A. que ad diuina scriptura contra idola referuntur, in venerabiles imagines, dicimus Anathema.

Annal. Eccl. Tom. 9.

Hu qui vocant sacras imagines idola, Anathema.

Hu qui dicunt, quia vt ad deos, Christiani ad pygines accedunt, Anathema.

Hu qui communicant scienter qis, qui iniuriam & contumeliam venerabilibus imaginibus inferunt, Anathema.

Hu qui dicunt, quia pater Christum alius excenit nos ab idolis, Anathema.

Hu qui audent dicere Catholicam Ecclesiam aliquando idola receperit, Anathema. Multis annis Imperatoribus Constantino & Irenæ matris eius. Multis annis Victorie Imperatoris. Multos annos noui Constantino, & noua Helena, æterna memoria: Dominus custodiat Imperium eorum. Calistus Rex terræ eius custodi. Omnibus hæreticis Anathema. Presenti Concilio contra venerabiles in x. genes, Anathema. Theodosio fidei nominis Episcopo Ephefino, Anathema. Sifinio Episcopo cognomento Paphlago, Anathema. Basilio, qui obsequiæ pronuntiatione Tricacibus appellatum est, Anathema. Trinitati horum verum dogmata deposuit. Anastasio Constantino, & Niseta, qui per successorem in throno Constantino imperatore presiderunt ac si nono Ario Nestorio & Dioscuro, Anathema. S. an. Trinitas horum verum dogmata deposuit. Io. anno Nicænicæ Constantino Natalia hæreticis, Anathema. Ad nihil deduxerunt inuentionem Domini & sanctorum eius: ad nihil deduxerunt inuentionem transigentem descendit, Anathema.

Si qua Evangelicæ narrationes titulis, picturisq, factis non admittit, Anathema. Si qui non osculatur has tanquam nomine Domini & sanctorum eius factis, Anathema.

Si qui omnino traditionem Ecclesiasticam siue scriptam siue non scriptam irritam facit, Anathema.

Germani Orthodoxi æterna memoria, Ioannis & Gregorij æterna memoria. prædicatum veritatis æterna memoria. Trinitas hoc res glorificat: quorum dispositione sequi meremur miseratissimi: gratia primi & magni Pontifici Christi Dei nostri, intercedente interemeratâ Domini nostrâ sanctâ Dei Genitricis & omnibus sanctis eius, fiat. Amen. hæc tenes acclamationes. Porro hi tres quibus acclamauit adeo sanctæ Synodus, ij sunt, quos potissimum Iconoclastæ in suo ipsorum conciliabulo diris deuouerunt, & anathematistis atque maledictionibus sunt prosequuti, nempe sanctum Germanum Episcopum Constantinopolitanum, Ioannem Damascenum & Georgium in Cypro Episcopum, de quibus perius dictum est. Præter fidei Catholicæ decretum, atque eadem sacrosanctæ Synodi canones sancti sunt viginti duo, quos in posteriori editione Conciliorum positos habes ex Hieronyma translatione. Porro eosdem canones à Gratiano in Decretorum volumen sub diuersis titulis relatos inuenies. Omittimus hic omnes recitare prolixo fati.

Incipientes autem Patres ab Episcoporum ordinatione, præcepert non ordinandos Episcopos, nisi promittant se canones seruaturus, neque etiam assumendos qui non eruditione & scientiâ sacrarum litterarum canonum essent instructi. Sed tertius canon itidem ad Episcoporum electionem spectans totidem hierredendus est verbis, planè dignus, qui Regum omnium domus foribus inscribatur vna cum titulo ipsi ita præfixo b.

Quod non oporteat Principes eligere Episcopum.

Omnis electio à Principibus facta Episcopi aut presbyteri aut diaconi vrit a maneat, secundum regulam qua dicit: Si quis Episcopum secularibus potestatibus vsus, Ecclesiam per ipso obtineat, depouatur, & segregetur omnes qui illi communicant. Oportet enim vt qui presbiter dicitur in Episcopum, ab Episcopo eligatur, quemadmodum à sanctis Patribus qui apud Nicæam conuenerunt, in regula definita est, qua dicit: Episcopi conuenit maxime quid ab omnibus qui sunt in presentia, Episcopi ordinarî. Si autem hoc difficile fuerit propter iniquitatem, aut propter inuersionem longitudo: tribus tamen omnimodis conuenientibus & alijs per litteras consentientibus, tunc consecratio fiat, primatus tamen eorû que geritur per suam quamq, consecratio in Metropolitanis tribuatur Antiqui hæc canon, quibus videtur penitus inhibendum esse Principibus, Bædelyjs prædicere sacerdotes. Habent tamen aliqui id ex sedis Apostolice præiudicio.

Sed & illud à sacrosanctâ Synodo statutum fuisse reperitur, ad reparandas illatas (vt vidimus) per Iconoclastas

XLVI.

XLVII. Georgij

XLVIII. N. A. PRINCIPES BYZANTINORUM EPISCOPI

Ed. Synod. c. 12. hæreticos

depositionem necessario meam? Nec id proferi verum est. Iam etiam passores in lupis rapaces conuersi, alia etia effusa, diuine religioe decessu affectu sacri libri expositi. Quod amplius ipsa Christi in ego cum alijs sancti ipsi contumeliose irallata & conculcata. Et quis breui complecti queat qua longam narratiorem requirunt? Quod autem? Quod sequens Patriarcha ex seculari ad Episcopalem dignitatem euenit? Hinc scandala, hinc illa que non cececurant, originem duxerunt. Vos itaque quem admodum erga illum vos habetis, iustia. Nos vero quem admodum eos qui pecunia ordinati fuerant, antea non aduerti ad conuersionem (quonia non ita exstimabatur) opera pretium duximus. paco studio in quo concordiam retinere. Adhuc siquidem quoad licet, flendum est, ut ait Theologus. Et ubi quod offendit, suspicio est, melius auctori quod pertinet esse. Nec vero ipsi vari de conscientia vestra deducimus. Nec vos ita sum id exigite, ut nos de non mansueti nobis cogitatione; quando quidem & persona & tempore & experientia conciliare solet eos, qui de istem rebus non eadem sentiant, & post alia: Zelota qui tam erant, & exalti & Tarasio se conuenerant, & cum eo consentiebant, & subito post synodum discessionem fecerunt ob suspitionem (ut ipsi visum est) peccatum una ordinationem, & alias quasdam questionem, &c. ut vtro perferre Tarasij cum Romana Ecclesia conuentionem, idem ad finem testatur his verbus: Manifestum est cum Romanorum Antistite Tarasio temporibus sacrificasse Apocryphas hinc missas, & illius fortasse enim orientalibus, & cetera.

LX.
TARASIVS IN SVRGIT ADVER SVS SYMONIACOS.

Quod igitur in suspitionem simoniace prauitatis ab aduenerarijs inductus esset Tarasius, adhuc abolendam est visus est arte, ut ad huiusmodi crimen radicibus Orientali Ecclesia conuellendum viribus totis infingeret. Nam audi Ignatium montachum, quae in eius vita confitatur de rebus ab eo gelis post Nicenum Concilium: Primum quidem simoniaca crumena sentiens vinculum, quo spiritus sancti donum venale proponitur, statim ut sacerdotum gratia fierent creationes & ordinationes, & alia Ecclesiastica omnem peccatorum expellens confutauit, & quicquid erat asperam egiciens, relictis fecit simitae Fidelis.

Estia quod Theol. Bal. in Apocryph. ad Romanos. & Tarasius. lib. 3. contra Symoniam.

At reperitur (quod mirandum est, si verum esse monstrari potest) eiusdem Tarasij epistola ad Hadrianum Papam aduersus simoniacam prauitatem, & quidem eundem Hadrianum quod ea sit labe pollutus. Certè quidem nullquam apud quem libet ferigorem aliquid huiusmodi Hadriano dictum inueniri quis poterit, ut mirum admodum videri possit, ut qui à suis eius erroris argueretur, ipse in Romanum Pontificem tale crimen impingat, eumque corrigat acerbe nimis. Certè quidem qui tam primus edidit, Theodoros Balsamò Romana Ecclesia aserbilimus hostis in suspitionem adducitur impolitura, & aperte scismate scissus homo nihil magis scribendo laborat, quam ut Ecclesia Romana notam inurat, eandemque contemptibilem reddat. Sed reddamus hic eius epistole Tarasij nomine scriptae saltem exordium, de his quae ad ipsum Hadrianum Romanum Pontificem spectant, hic enim sic habent.

LXI.

Sanctissimo ac beatissimo fratri & comministro domno Hadriano Papa veteris Roma Tarasius indignus Episcopus salutem in Domino.
Multipliciter, multisque modis Euangelicè, Apostolicè, & paternè docentur, ut motes ab anaritia alienos in sacerdotij consecratione habeamus; & vix, de auctemur, vel de argenteum, vel nobis aliquid vendicemus in cuiusquam sacerdotali vni ordinatione; ut demonstrabimus in sententijs hic subiectis ex diuina scriptura & Paterni doctrina. Qui enim manus imponunt, sunt ministri spiritus non spiritus vendiceres. Et qui spiritus gratiam gratis accipere, eam quoque gratis dare vix qui illam partem quant, nisi sunt, à Domini voce ac liberate accepti. Si quis autem eam auro emisse conuictum fuerit, diuina ei actione interdictionem esse iubent. Esi enim nomine sacerdotum sortitus est, re tamen ipsa falsa esse eius oratio conuincitur: Nemo enim potest Deo & Mammone seruire: ut ex Euangelio didicimus. Et quoniam audiuimus Deum Propheticè loquentem: Sacerdotes loquimini ad cor Hierusalem. Et rursus minitantem & dicentem: Speculator si gladium exentem viderit, & id tibi non significauerit, & veniens gladium

animum exi abstulerit, sanguinem ex spindulata manu rapit: tam: ad quod propter metum non demittatur, vel non conuincatur: Omnibus nostrarum Ecclesiarum re gladium in liberi senta diuini Apostoli loquuntur: mundum suum à sanguine carum, qui traugreduntur canonicas constitutiones, & multi magis carum qui peccant: or dinauerunt, vel ordinauerunt (ut cum diuina Apostolo loquuntur) mundi suum à sanguine carum.

Chm diuini Petri Apostoli, cuius iudicium sortis est frater noster, ut Simonem Magum esse depurari: eam in causam veritatem annuere non recemus, Simonem & trinitates ea, que à sancto Apostolo & iuncta Petro in nostram monitè aditã sunt, & si quid carum aliquis ex peccatore auertatur. Et atentia ergo vestra & sacerdotum iudicium, quoniam, nec ex Dei voluntate Pontificale munus alienari, magis laborat infamia. Dicit enim per Prophetam magis & primo Pontifex Christus Deus noster. Iam ego. Sed cum iam glorificat, glorificabo. Sin enim o homo Macedonia & carum circa illum erant sancti spiritus hostium, tales abierunt & resus cupiditatis stratum. Cum enim illi iudicium ipse dicit & Petri creatam & seruum augentur. Et ipsi ex valde seruum suum facunt. Omnis enim donum in hoc ipse valde si null, vendit, &c. pluribus detestam Simonem laborem, recitat canones veteres & diuinarum Patrum sententias in eiusmodi detestationem errorum.

Ad postremum vero ipsum Hadrianum Romanum Pontificem compellere auctor videri voluitis veritas. Sic nos quogue doceat Dei sancti spiritus, & sic paxa & inuoluntatem & Apostolorum & canonum & Petri paxa paxa. Verbis enim era vobis perueni. In aliam montem conuincatur, alta in fatitudine vobis tam: ambola in dationem paxa cum libertate, ut tollatur, & ad interitum delinatur qua paxa nisi facti per manum impositionem etiam, & quoniam eam propter anaritia inuoluntatem & mortuam rapit noster, & aia consequitur. Ea enim cumq, que in eadem sint erant, ex peculiaris populo, qui nomine est applicat, & reuoluntatem gratis est affectum, sublatã, omnia vix inuoluntatem vix volunt. Sed de Tarasio hactenus, dicendum modo de Theodoro Stoudita in his que spectant ad Nicenum Concilium.

Laborsuit & ipse Theodoros alia suspitione, quae Nicenam hanc Synodum non Occumenicam sed Localem dixit in epistola & ad Arsenium. Certè quidem cum eam epistolam legim, eam exultationem adducit, sed sum, ut existimarem non esse ipius Theodoros, vix indignam que vel cullit homini Catholico adferretur, in qua toto ad aperta mendacia proferuntur, nec pe non fuisse eam Occumenicam, non missos Roma eam Legatos Apostolicæ Sedis, quod Papa non receperat eam ut Occumenicam sed ut Localem, quodque quod subscriperant Apocrypharj Romanæ Ecclesiæ, cum Romanam reuer si sunt, ea de causa fuisse ab Hadriano depofiti: quod denique non interuenerit alia legatione à Patriarchis missa: hæc inquam, cum (quod dictum est) adeo sint Theodoro indigna & quodlibet Orthodoxos, quæ que idem Theodoros scribit, et ipsum didicimus in epistola ad Petrum Nicenum Episcopum, sunt retractanda, sic enim ait d Obiactanes & inuoluntates deducimus, quas contra nos nescio vnde patris of fuis conuincimus. Inuoluntates nos depoxerunt, à diuini Pontificis nostri ministerio, in conuoluntate appellatam, à diuini, priuati, auro uoluntate, in conuoluntate, qui hæretica conuoluntate adheuerunt, alia multa que epistola includere moluimus fore. Verum ad ipsam, & diuini apostolicæ precibus tui respondentes: cum iure iustitiam conuincatur & nos offendimus, que & summa bonitate non excepit amant et irallant, & dimisit nullo terro de his que per aliam consilia fuerunt, interiecto. Quin etiam cum mentio fore de domino & beato Tarasio (nam & ab eis dixerat, Petrum iudicium

